

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D. v právní věci

žalobce: **M. K.**
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Zdeňkem Rumplíkem
sídlem Dlouhá 300, 763 21 Slavičín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem tř. Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 10. 2022, č. j. KUZL 86279/2022, sp. zn. KUSP 84027/2022/DOP/Ků,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

- 1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zčásti změnil prvostupňové rozhodnutí Městského úřadu

Uherský Brod, odbor správní, ze dne 6. 9. 2022, č. j. MUUB/83126/2022/OSD, sp. zn. MUUB/36479/2022/OS-D/Mah (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), a to ve výroku o vině, když ve skutkových větách obou přestupků doplnil za slova „motorové vozidlo tovární značky: X slova „zelené barvy, VIN: X a ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil a odvolání žalobce zamítl.

2. Prvostupňovým správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků z nedbalosti, když dne 6. 4. 2022 v 9.30 hod. na silnici X v k.ú. obce P. v místě křižovatky se silnicí č. X ve směru jízdy na obec H. řídil motorové vozidlo tov. zn. X na kterém nebyly v rozporu s právním předpisem umístěny tabulky registračních značek, čímž byla porušena povinnost řidiče dle § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Tímto jednáním byl spáchán přestupek dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu. Ve stejnou dobu a na stejném místě žalobce při silniční kontrole nepředložil na výzvu policisty osvědčení o registraci vozidla, čímž porušil povinnost řidiče stanovenou v § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu, a byl tak uznán vinným ze spáchání přestupku i podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Za uvedené přestupky mu byla uložena jednak pokuta ve výši 5 000 Kč a jednak zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel po dobu 6 měsíců s účinností ode dne nabytí právní moci rozhodnutí (§ 125c odst. 5 písm. d) a § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu ve spojení s § 35 písm. b) a c) a § 41, § 46 a § 47 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, dále jen „přestupkový zákon“). Žalobci byla dále uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku v paušální částce 1000 Kč.
3. Ačkoliv žalovaný dospěl k závěru, že prvostupňové rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přesto nalezl deficit prvostupňového rozhodnutí, a to v nedostatečné identifikaci vozidla. Absentují-li na vozidle obě tabulky registračních značek vozidla, je třeba vozidlo identifikovat pomocí dalších markantů. Tím je nejen tovární značka vozidla, ale také jeho barva a především identifikátor VIN, podle něhož lze jednoznačně identifikovat totožnost vozidla. Z fotografie vozidla založené ve spisovém materiálu vyplynulo, že předmětné vozidlo mělo identifikátor VIN X a mělo zelenou barvu. Zelená barva a identifikátor vozidla byly rovněž uvedeny v kartě vozidla s registrační značkou X která je také součástí spisového materiálu. Na základě těchto údajů žalovaný změnil výrok prvostupňového rozhodnutí o vině tak, že do skutkových vět obou výroků o vině doplnil identifikátor VIN předmětného vozidla, a také jeho barvu. Změna prvostupňového rozhodnutí nebyla pro žalobce překvapivá ani v jeho neprospěch. Při této změně žalovaný nevzal v úvahu žádné nové skutečnosti a změnu považoval za čistě „kosmetickou“.

II. Shrnutí žalobních bodů

4. Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že obě správní rozhodnutí byly vydány v rozporu se zákonem. Podle žalobce bylo svědeckými výpověďmi prokázáno, že před vyjetím byly na vozidle obě tabulky s registračními značkami (svědek H. potvrdil, že viděl přední a svědek K. při nakládání lešení viděl zadní). Dokonce žalovaný připustil, že

v běžných situacích nelze po řidičích vyžadovat, aby kontrolovali, zda jsou tabulky registračních značek na vozidle pevně uchyceny. Je také nesporné, že obě tabulky s registračními značkami z vozidla odpadly. Jedna z nich byla nalezena 13. 4. 2022 a byla odevzdána na PČR. Odpadnutí značek za jízdy může nastat a řidič vozidla nemůže být postihován za to, že nezajistil, aby značky z vozidla za jízdy neodpadly (s výjimkou případů, kdy značky jsou uchyceny nestandardním způsobem). Protože se žalobci nikdy taková situace nepříhoda, jeho reakce na sdělení příslušníků PČR byla přiměřená situaci. Případná překombinovanost obhajoby žalobce nemohla mít žádný vliv na právní hodnocení správního orgánu.

5. Správní orgán je povinen zjistit skutečný stav věci, a pokud již na počátku řízení konstatuje, že po přečtení odporu získal pochybnosti, je zřejmé, že jeho další úkony budou směřovat pouze ke zjištění stavu, kterým se prokáže spáchání přestupku žalobcem. Správní orgán byl povinen se vyloučit z projednání tohoto přestupku, což neučinil, a naopak si „vytvořil“ důkazní prostředky, které založil do spisu, a na jejich základě rozhodoval. Žalovaný v bodě 13 napadeného rozhodnutí shledal pochybení prvostupňového správního orgánu, který nenařídil ústní jednání k provedení vyšetřovacího pokusu. Z hodnocení tohoto postupu s celkovým přístupem správního orgánu vyplývá, že prvostupňový správní orgán nezjišťoval řádně skutkový stav, protože od počátku byl přesvědčen o tom, že na vozidle nebyly žádné tabulky s registračními značkami. Následně ale správní orgán musel na základě svědeckých výpovědí uznat, že na vozidle původně byly tabulky s registračními značkami, avšak svědek Š. je upevnil tak, že musely z vozidla odpadnout. Protože registrační značky na vozidle nebyly v době silniční kontroly, musel se žalobce dopustit přestupku. To jsou však pouze spekulace správního orgánu.
6. Žalobce dále vytkl správnímu orgánu (poznámka soudu: bez upřesnění správního orgánu), že nerozlišoval formální a materiální znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu. Formální znaky přestupku byly nesporně naplněny. V běžných případech pak platí, že jsou-li naplněny formální znaky přestupku, jsou naplněny i materiální znaky přestupku. Automaticky však nelze dovodit, že by k naplnění materiálního znaku přestupku došlo vždy, když jsou naplněny formální znaky. V posuzované věci byly formální znaky přestupku dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu naplněny, neboť v době silniční kontroly nebyly na vozidle tabulky s registračními značkami. Společenská škodlivost jednání žalobce, tedy materiální stránka přestupku, by ale nebyla naplněna, pokud by existovaly zvláštní okolnosti případu, jež by nebezpečnost jednání zásadním způsobem snižovaly. V daném případě je okolností, která snižuje nebezpečnost jednání žalobce, zejména míra zavinění, když bylo svědecky prokázáno, že tabulky s registračními značkami na vozidle od počátku byly. Žalobce s vozidlem neujížděl, další přestupek s vozidlem nespáchal. Po skončení silniční kontroly bylo žalobci dokonce umožněno s vozidlem odjet do Slavičína. V této souvislosti žalobce odkázal na rozhodnutí NSS č. j. 10 As 113/2014 – 71 z jehož bodu 25 mimo jiné vyplývá, že *„každý řidič je povinen zkontrolovat před jízdou technické podmínky a další náležitosti svého vozidla. Nelze sice vyloučit, že výjimečně dojde k situaci, že tabulka s registrační značkou spadne bez zanedbání povinnosti řidiče zcela náhodou během jízdy a řidič toto zjistí až při silniční kontrole, avšak v takovém případě je*

třeba tuto nahodilou událost důvěryhodným způsobem prokázat (svědecká výpověď, fotodokumentace apod.).“

7. Podle žalobce správní orgán jen konstatoval, že byly v dané věci naplněny formální znaky přestupku, t.j. že při silniční kontrole nebyly na vozidle umístěny tabulky s registračními značkami, avšak dále k tomu uvedl pouze spekulaci, že žalobci muselo být zřejmé, že tabulky s registračními značkami budou ztraceny. Správní orgán přisvědčil, že svědky bylo potvrzeno, že na vozidle zpočátku byly tabulky s registračními značkami, proto dle žalobce nebyla naplněna materiální stránka přestupku.
8. Žalovaný zřejmě neposuzoval všechny doklady uvedené ve správním spise. Uvedl, že žalobce má v evidenční kartě řidiče zapsány pouze 3 přestupky, přičemž poslední spáchal v roce 2015. Žalobce k tomu namítá, že původně měl v evidenční kartě řidiče sice 3 záznamy, avšak jeden z nich byl rozhodnutím krajského soudu zrušen (poznámka soudu: bez bližšího upřesnění), pročez v době spáchání přestupku měl žalobce v této evidenční kartě řidiče pouze 2 záznamy o přestupcích.
9. Žalovaný se nijak nevypořádal s uplatněnými odvolacími důvody žalobce. Proti druhému přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu (nepředložení osvědčení o registraci vozidla) žalobce odvolání nepodával.
10. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

11. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že se při posuzování podaného odvolání opíral o správní spis, a také o veškeré námitky a argumenty žalobce. Vyjádřil nesouhlas s obsahem podané žaloby. Má za to, že přestupky byly dostatečně zdokumentovány a vina žalobce prokázána bez jakýchkoliv pochybností. Většina žalobních námitek se shoduje s námitkami odvolacími, s nimiž se již žalovaný vypořádal v napadeném rozhodnutí (např. vyšetřovací pokus, vyloučení prvostupňového správního orgánu z rozhodování).
12. Ve správním řízení byly prokázány jak formální znaky přestupků, tak i jejich materiální znak, a především zavinění. Žalovaný věnoval materiálnímu znaku přestupku, včetně zavinění, velkou pozornost, přičemž žalobci bylo prokázáno zavinění ve formě nevědomé nedbalosti.
13. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek NSS ze dne 20. 9. 2016, č.j. 6 As 65/2016-31, z něhož mimo jiné vyplývá, že v běžných situacích cílená kontrola umístění tabulek s registračními značkami či pevnosti jejich upevnění před každou jízdou neprobíhá, i když z právní úpravy takovou povinnost řidiče dovodit lze.

14. Ve správním řízení bylo postaveno najisto, že žalobce vozidlo před jízdou ani zběžně nezkontroloval, což odpovídá případu, který řešil NSS v posledně citovaném rozsudku. V dalších částech se však již zjištěný skutkový stav rozchází s posledně citovaným rozhodnutím NSS. Ve věci řešené NSS bylo vozidlo po technické kontrole, pročež řidič mohl předpokládat, že vozidlo je v dobrém technickém stavu. Kontrola před jízdou by tak byla pouze formálního charakteru. V posuzované věci naopak provozovatel hodlal vozidlo vyřadit z provozu, což naznačovalo, že by po žalobci coby řidiči bylo možné spravedlivě požadovat, aby vozidlo před jízdou alespoň letmo zkontroloval a ověřil, zda je vše v pořádku. Evidentně vše v pořádku nebylo, neboť obě tabulky s registračními značkami upadly z vozidla cestou. Na rozdíl od shora citované věci posuzované NSS v daném případě žalobce neprojížděl po komunikacích ve velmi špatném technickém stavu.
15. Řidič nese odpovědnost za upadnutou tabulku s registrační značkou tehdy, pokud nezachoval potřebnou míru opatrnosti. Pokud by si žalobce před jízdou tabulky s registračními značkami prohlédl, mohl při zachování rozumné míry opatrnosti předpokládat, že vlivem nekvalitního upevnění dojde k jejich upadnutí (pokud byly upevněny tak, jak ukazuje videozáznam předložený žalobcem). Svědci K. a H. se nevyjadřovali ke způsobu upevnění tabulek s registračními značkami, nýbrž pouze uvedli, že je viděli. Ačkoliv podle svědka Š. byly tabulky s registračními značkami umístěny řádně, v takovém případě by při jízdě v běžném technickém stavu neupadly tabulky obě. Právě proto, že upadly obě, nemohly být řádně upevněny. To by žalobce odhalil, pokud by vozidlu věnoval před jízdou pozornost. Podle žalovaného bylo ve věci prokázáno v případě žalobce zavinění ve formě nevědomé nedbalosti, tedy že měl a mohl vědět, že se chystá řídit vozidlo, u kterého hrozí, že mu upadnou tabulky s registračními značkami. To se ostatně i následně stalo.
16. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

17. Soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí prvostupňového orgánu, včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
18. Soud nejprve ověřil skutkové závěry z předloženého správního spisu.
19. Žalobce řídil motorové vozidlo tovární značky X dne 6. 4. 2022 v 9:30 hod. na silnici X v k.ú. obce P. v místě křižovatky se silnicí č. X, ve směru jízdy na obec H., když byl zastaven policejní hlídkou a bylo zjištěno, že na vozidle nebyly umístěny tabulky s registračními značkami (vpředu i vzadu). Policisté vozidlo zastavili právě proto, že nebylo opatřeno tabulkami s registračními značkami a o tomto zjištění pořídili fotodokumentaci, jež tvoří součást správního spisu. Při prohlídce vozidla policisté také zjistili, že vozidlo má sjeté zadní pneumatiky a dále zjistili, že žalobce nedisponuje osvědčením o registraci vozidla (na výzvu jej policistům nepředložil). Policistům řidič

sdělil, že registrační značky byly zřejmě odcizeny v místě odstavení vozidla ve Slavičíně. Odtud žalobce vyjel kolem 9:00 hod., aniž by si však vozidlo před jízdou zkontroloval. Směřoval do Nezdenic, kde složil materiál a pak se vracel zpět stejnou cestou. Zřejmě ve stresu ze soudních tahanic o nezletilého syna usedl do zaparkovaného vozidla a neprovedl jeho důkladnou kontrolu před jízdou.

20. Shora uvedená prvotní skutková zjištění byla ve správním řízení doplněna poměrně rozsáhlým dokazováním. Skutkové závěry správní orgány opřely o provedené důkazy. Konkrétně o fotografie pořízené na místě silniční kontroly a dále o výpovědi svědků. Důkazní řetězec byl ucelený. Svědeckou výpověď M. Š. bylo prokázáno, že tabulky s registračními značkami se původně na předmětném vozidle nenacházely, avšak později dostal příkaz od svého nadřízeného M. M., aby je na vozidlo upevnil. Proto tyto tabulky registračních značek na vozidlo umístil. Jeho svědecká výpověď byla podpůrně podpořena čestným prohlášením M. M. (majitel a provozovatel kontrolovaného vozidla), který tabulky s registračními značkami z vozidla odstranil, protože je chtěl dát dne 31. 3. 2022 do depozita u příslušného správního úřadu. Později si to však rozmyslel a zaměstnanci M. Š. uložil, aby předmětné tabulky registračních značek na vozidlo opět nasadil, což svědek Š. podle svých slov učinil. Neprovedení svědecké výpovědi M. M. správní orgány logicky zdůvodnily tak, že M. M. dle svého prohlášení projížděl kolem vozidla o víkendu a později již toto vozidlo neviděl. Jeho výpověď by tedy nepřispěla k odpovědi na otázku, zda byly tabulky registračních značek na vozidle i v době, kdy s vozidlem žalobce vyjížděl ze stanoviště v Hrádku na Vlárské dráze (vesnice při městě Slavičín), popř. jak byly upevněny na předmětném vozidle. Čestné prohlášení M. M. tedy nebylo podstatným podkladem pro rozhodnutí, pouze podpořilo či upřesnilo svědeckou výpověď M. Š. Podobně svědek M. H. potvrdil ve své svědecké výpovědi, že kontrolované vozidlo mělo před vyjetím z Hrádku na Vlárské dráze na sobě umístěnou přední registrační značku (středa 6. 4. 2022). Dále pak svědek L. K. potvrdil, že před vyjetím předmětného vozidla z Nezdenic mělo vozidlo minimálně zadní registrační značku. Na základě výše uvedených svědeckých výpovědí bylo prokázáno, že předmětné vozidlo při vyjetí z Hrádku na Vlárské dráze mělo obě tabulky s registračními značkami, a dále že v době, kdy žalobce odjížděl od domu č. p. X v N., mělo vozidlo minimálně zadní tabulku s registrační značkou.
21. Nutno poukázat na to, že svědci H. a K. neuváděl nic k tomu, jakým způsobem byly tabulky registračních značek na vozidlo upevněny, tedy zda to bylo učiněno pevně a do rámečku. Svědek Š. se sice mohl domnívat, že tabulky s registračními značkami upevnil řádně, avšak to nemuselo odpovídat skutečnosti, pokud tak činil poprvé, bez vhodného materiálu a postupoval-li tak, jak je patrné z videozáznamu, jenž pořídil žalobce. Videozáznam nedokládá řádné umístění tabulek s registračními značkami na vozidlo. Ačkoliv na první pohled registrační značky vzbuzují zdání, že byly vloženy do rámečků, a že jsou do nich řádně upevněny, ve skutečnosti tomuto tak nebylo. Během cesty s předmětným vozidlem došlo k jejich upadnutí a ztrátě. Takový závěr rovněž podporuje skutečnost, že jedna z tabulek s registrační značkou byla dne 13. 4. 2022 nalezena na trase mezi obcemi Pitín a Slavičín. K upadnutí tabulek s registračními značkami dochází pouze výjimečně a tím méně obou zároveň. V běžných situacích řidiči spíše nekontrolují, zda jsou tabulky s registračními značkami na vozidle pevně upevněny. Nicméně v posuzované věci došlo k tomu, že na vozidle tyto tabulky

s registračními značkami nejprve připevněny nebyly, neboť vlastník vozidla uvažoval o jejich uložení do depozita u správního orgánu, následně si to rozmyslel, požádal podřízeného zaměstnance o jejich znovupřipevnění na vozidlo, avšak nikdo již nekontroloval, zda a jak byly tyto tabulky s registračními značkami na vozidlo připevněny. V posuzované věci bylo také prokázáno, že žalobce stav tabulek s registračními značkami a stav vozidla obecně vůbec před jízdou nekontroloval. Rovněž ze svědeckých výpovědí svědků H. a K. nevyplývalo, že by zahlédli, jak žalobce kontroluje vozidlo, nebo že by si u nich ověřoval stav registračních značek na vozidle.

22. Se správními orgány bylo možné se dále ztotožnit v tom, že jednotlivé verze příběhu prezentované žalobcem se v průběhu času měnily. Při silniční kontrole policejní hlídce tvrdil, že vozidlo před jízdou nekontroloval, a tedy si ani nevšiml, že na něm chybí tabulky s registračními značkami (viz výpověď obou policistů, jenž je v souladu s obsahem oznámení přestupku). Žalobce tehdy dovodil, že registrační značky byly z vozidla odcizeny, a to ze msty matky svého nezletilého dítěte. Odcizení registračních značek také nahlásil na policii. Nicméně v následně podaném odporu žalobce začal tvrdit, že před vyjetím předmětného vozidla z jeho stanoviště v obci H. N. V. d. provedl kontrolu vozidla. Na tomto stanovišti totiž skládali hliníkové lešení a společně se svědkem M. H. jej naložili na předmětné vozidlo. Náklad pak odvezl do N., kde však musel zacouvat do úzkého průjezdu a cestu mu ukazoval příjemce lešení pan L. K. Na místě žalobce nevystoupil, lešení skládal sám L. K. Na této poslední verzi příběhu žalobce setrval po zbytek správního řízení.
23. Z porovnání svědeckých výpovědí svědků H. a K. vyplynulo, že před vyjetím kontrolovaného vozidla z jeho stanoviště v H. N. V. d. byly na předmětném vozidle umístěny tabulky s registračními značkami. Pokud by tedy žalobce jen zběžně vozidlo před jízdou zkontroloval, musel by tyto tabulky s registračními značkami na vozidle zaznamenat, a tedy potom by vůbec nemohl pracovat s variantou, že tabulky s registračními značkami byly z vozidla odcizeny v období mezi 1. 4. až 6. 4. 2022, kdy zde předmětné vozidlo stálo. Za této situace by podání trestního oznámení postrádalo smysl, neboť by žalobce přirozeně dovodil, že mu tabulky s registračními značkami musely upadnout cestou. V případě zběžné kontroly vozidla před započítím jízdy by tedy žalobce vůbec nemohl uvažovat o odcizení tabulek s registračními značkami v průběhu stání vozidla na stanovišti v H. N. V. d., takovou variantu by ihned vyloučil na základě svého pozorování. K takovému postupu žalobce však nedošlo a podané trestní oznámení na neznámého pachatele jen potvrdilo verzi zachycenou v oznámení přestupku, tedy že si žalobce stav předmětného vozidla před jízdou nekontroloval. Uvedený závěr je rovněž v souladu se svědeckými výpověďmi policistů, kteří vyjádření žalobce při kontrole a následném oznámení přestupku nijak neovlivňovali.
24. Pro úplnost soud na tomto místě uvádí, že žalobce nijak nerozporoval napadené rozhodnutí co do spáchání druhého přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) ve spojení s § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu, kdy na výzvu policisty při silniční kontrole nepředložil osvědčení o registraci vozidla. Tímto přestupkem a s ním souvisejícími skutečnostmi se proto soud již nebude dále v tomto rozsudku zabývat. Další výklad směřuje pouze k přestupku dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu.

25. Podle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona i silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí vozidlo, na němž v rozporu s jiným právním předpisem není umístěna tabulka státní poznávací značky (dále jen „registrační značka“) nebo je umístěna tabulka registrační značky, která nebyla vozidlu přidělena.
26. Podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu je řidič kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem.
27. Dle § 5 přestupkového zákona je přestupkem společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin.
28. Dle § 15 odst. 1 přestupkového zákona se k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek vyžaduje zavinění. Postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění.
29. Dle § 15 odst. 3 písm. b) přestupkového zákona je přestupek spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vidět měl a mohl.
30. Přestupky jsou založeny na materiálně – formálním pojetí, přičemž pro vznik odpovědnosti za přestupek se vyžaduje naplnění všech pojmových znaků současně, tedy jak formálních, tak i materiálních. Formální znaky jsou vyjádřeny tím, že za přestupek se považuje jednání uvedené v zákoně a označené za přestupek [§ 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu]. Materiální znak je vyjádřen tím, že se musí jednat o čin škodlivý pro společnost. Pokud by čin byl sice protiprávní, ale nebyl by zároveň škodlivý pro společnost, nebyl by naplněn materiální znak a nemohlo by se jednat o přestupek.
31. Ze shora provedeného výkladu lze dovodit, že formální znaky přestupku uvedeného v § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o silničním provozu byly jednáním žalobce naplněny. To ostatně také žalobce označil v žalobě za nesporné. Namítal však, že za této situace nelze automaticky dovodit, že došlo také k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku. Podle něj by totiž společenská škodlivost jednání, tedy materiální stránka, nebyla naplněna, pokud by existovaly zvláštní okolnosti případu, které by nebezpečnost takového jednání zásadním způsobem snižovaly. Jedná se zejména o okolnosti: 1. význam právem chráněného zájmu, 2. způsob provedení, 3. následek, 4. okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, 5. osoba pachatele, 6. míra jeho zavinění. Žalobce k tomuto uvedl, že v posuzovaném případě je okolností, která snižuje nebezpečnost jednání, míra jeho zavinění, protože bylo svědecky prokázáno, že při vyjetí vozidla ze stanoviště byly tabulky s registračními značkami na tomto vozidle umístěny. Žalobce dále s vozidlem neujížděl a nespáchal další přestupek. Po skončení policejní kontroly bylo žalobci dokonce umožněno s vozidlem odjet zpět do Slavičína. Uvedené argumentaci krajský soud nepřisvědčil.

32. Obecně lze vycházet z toho, že jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplňuje v běžně se vyskytujících případech také materiální znak přestupku, neboť porušuje nebo ohrožuje určitý zájem společnosti. Z tohoto závěru však nelze automaticky dovodit, že by k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku došlo vždy, když je naplněn formální znak přestupku zaviněným jednáním fyzické osoby. Pokud kromě okolností jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, existují další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem společnosti, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání nemůže být přestupkem. Čím vyšší bude společenská nebezpečnost určitého jednání, tím výjimečnější musí být okolnosti, které by mohly oslabit materiální stránku natolik, že by toto jednání nemohlo být kvalifikováno jako přestupek (srov. rozsudky NSS ze dne 27. 9. 2012, č. j. 1 As 118/2012 – 23, a ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008 – 45). Z citovaných rozsudků rovněž vyplývá, že posouzení, zda došlo k naplnění materiálního znaku přestupku, je třeba provádět jednotlivě ve vztahu ke každé konkrétní skutkové podstatě a konkrétnímu jednání.
33. Jak již bylo shora uvedeno, v posuzované věci jsou formální znaky přestupku uvedeny v § 125c odst. 1 písm. a) bod 1. zákona o silničním provozu, podle něhož se přestupku dopustí ten, kdo řídí vozidlo, na němž v rozporu s jiným právním předpisem není umístěna tabulka registrační značky. I když jsou naplněny formální znaky přestupku, nemusí vždy dojít také k naplnění materiálního znaku skutkové podstaty přestupku. Společenská škodlivost jednání, tedy materiální stránka přestupku, by nebyla naplněna, pokud by existovaly zvláštní okolnosti případu, které by nebezpečnost takového jednání zásadním způsobem snižovaly.
34. Již prvostupňový správní orgán k podobným námitkám žalobce v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že v posuzované věci k naplnění materiálního znaku přestupku postačí pouhé ohrožení zájmu společnosti, k čemuž v posuzované věci jednoznačně došlo, přičemž není rozhodné, že nevznikla žádná materiální škoda. Společenskou škodlivost přestupku vyhodnotil jako vysokou a přestupek označil za závažný, když jeho závažnost je dána především významem zákonem chráněného zájmu, jenž byl přestupkem porušen nebo ohrožen, dále významem následku, způsobu spáchání a okolnostmi spáchání přestupku, a také druhem a mírou zavinění. K zákonem chráněnému zájmu a jeho dotčení především uvedl, že při provozu předmětného vozidla (bez tabulek s registračními značkami), byla znemožněna identifikace řidiče, popř. provozovatele vozidla, zvláště v situaci, kdy mohlo dojít k dopravní nehodě s uvedeným vozidlem a jakákoliv okolnost, která by měla směřovat k určení řidiče tohoto vozidla, by byla nemožná. Stejně tak v případě dopravní nehody s odjetím vozidla z místa nehody by měla policie znesnadněnou vyšetřovací pozici při zjišťování pachatele. Také při přestupku s objektivní odpovědností provozovatele vozidla by bylo určení řidiče či provozovatele vozidla komplikováno a dost možná i znemožněno.
35. V odůvodnění napadeného rozhodnutí k významu právem chráněného zájmu v případě posuzované skutkové podstaty přestupku žalovaný mimo jiné odkázal na závěry NSS v rozsudku ze dne 7. 4. 2017, č. j. 7 As 61/2017 – 34, z něhož vyplývá, že *„právem chráněný zájem u tohoto přestupku je třeba hledat již v důvodech samotné registrace*

silničních vozidel podle zákona o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích. Jedním ze základních účelů této registrace je evidence osoby, která vlastní, popř. provozuje, registrované vozidlo, a tím zajištění možnosti nesporné a snadné identifikace této osoby. Povinnost zaregistrovat vozidlo a umístit na něj viditelně registrační značku této registraci odpovídající, má za cíl mj. zabránit situacím, v nichž se řidiči vyhýbají odpovědnosti za přestupek či jiné deliktní jednání tím, že znemožňují identifikaci svého vozidla a tím rovněž své osoby.“

36. Právem chráněný zájem společnosti v případě předmětného přestupku spočívá v zajištění možnosti jednoznačné a jednoduché přímé identifikace jednotlivce, který řídí vozidlo účastnící se provozu na pozemních komunikacích, nebo alespoň zjednodušení následného zjišťování jeho totožnosti, za účelem případného vyvození odpovědnosti za protiprávní jednání. Slouží-li tabulka registrační značky mimo jiné k identifikaci viníka společensky škodlivého jednání, pak je nutno za porušení či ohrožení dotyčného právem chráněného zájmu logicky považovat jízdu ve vozidle, na němž není tabulka registrační značky umístěna. I na relativně krátké vzdálenosti se lze hypoteticky dopustit celé řady přestupků či jiných deliktních jednání, v jejichž případě je následně kvůli nedostatečnému označení vozidla značným způsobem ztíženo vyvození odpovědnosti osoby, která se jich dopustila. Význam chráněného zájmu nepřímo potvrzuje také § 125c odst. 8 zákona o silničním provozu, jenž neumožňuje upuštění od uložení sankce. Tvrzení žalobce, že s vozidlem neujížděl, při jízdě nespáchal žádný další přestupek [tvrzení není zcela pravdivé, neboť žalobce se dopustil také přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu], a že další jízda s předmětným vozidlem mu nebyla policisty zakázána, tak v žádném případě neznamená, že v této věci absentoval materiální znak přestupku.
37. K podobné situaci se vyjádřil Nejvyšší správní soud také v rozsudku ze dne 14. 1. 2016, č. j. 10 As 113/2014 – 71, v němž mimo jiné uvedl, že „*jízda bez přední registrační značky nejenže podstatně významně ztěžuje identifikaci, ale v mnoha případech přímo znemožňuje chránit zájem společnosti na bezpečnosti silničního provozu. Tak tomu může být u kamerových systémů, které snímají auto pouze zepředu (např. radary měřící rychlost vozidla), případně u čerpací stanice, odkud řidič odjede bez placení, či u dopravních nehod. I v případě, že by zařízení umělo pořizovat fotografie či záznam vozidla zezadu, by byl problém identifikovat, kdo auto skutečně řídil. Platí, že každý řidič je povinen zkontrolovat před jízdou technické podmínky a další náležitosti svého vozidla. Nelze sice vyloučit, že výjimečně dojde i k situaci, že registrační značka spadne bez zanedbání povinností řidiče zcela náhodou během jízdy a řidič tuto skutečnost zjistí až při silniční kontrole, ale v takovém případě je tuto nahodilou událost důvěryhodným způsobem třeba prokázat (svědecká výpověď, fotodokumentace apod.).“*
38. Zákonodárce po určité nezbytně nutnou dobu umožňuje ztížení identifikace vozidla, a to při přidělení registračních značek pro manipulační provoz, zkušební provoz, vývoz nebo pro jízdu z místa prodeje do místa registrace. Toto období ztížené identifikace vozidla nesmí být nijak svévolně prodlužováno a musí sloužit pouze k těmto zákonem předpokládaným účelům. Jiné výjimky pro ztížení identifikace vozidla již zákon nepřipouští.

39. „Povinností řidiče je používat vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zákonem o podmínkách provozu vozidel včetně umístění tabulky, registrační značky na své vozidlo, neboť se bezpochyby o technickou podmínku jedná. (...) Povinnost umístit na vozidlo tabulku registrační značky je splněna tehdy, je-li na vozidle tabulka registrační značky umístěna řádně, tedy v takovém počtu a na takovém místě, které stanoví vyhláška o registraci vozidel“ (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012 – 54).
40. Jak již bylo výše uvedeno, obecně platí, že každý řidič je povinen zkontrolovat před jízdou technické podmínky a další náležitosti svého vozidla, včetně umístění tabulek s registračními značkami. Nelze jistě vyloučit ani výjimečnou situaci, kdy registrační značka odpadne z vozidla náhodou během jízdy a řidič tuto skutečnost zjistí až při silniční kontrole. V nyní posuzované věci bylo svědecky prokázáno, že před vyjetím vozidla ze stanoviště byly na vozidle umístěny tabulky s registračními značkami, avšak tyto tabulky se na vozidle již nenacházely v době pozdější silniční kontroly. Tabulky tedy během jízdy odpadly, a to nikoliv v důsledku špatného stavu komunikace, např. komunikace plné výmolů. Nic takového žalobce netvrdil. Jednalo se tedy o nedbalé umístění či upevnění tabulek s registračními značkami, které mohl žalobce zjistit, pokud by před použitím vozidla vykonal alespoň jeho běžnou kontrolu. K tomu však nedošlo. Pokud by totiž zjistil chabé upevnění tabulek s registračními značkami na vozidle, zřejmě by jízdu s vozidlem nevykonal, protože by mu bylo jasné, že může dojít ke ztrátě těchto tabulek. Vedle vzhledu registračních značek stanoví právní úprava také způsob jejich umístění či upevnění na vozidle. Smyslem úpravy je, aby se značky nedaly snadno sejmut, hlavně zloději. Tabulka s registrační značkou tedy musí být umístěna na vozidlo takový způsobem, aby nedošlo k její ztrátě. Pro upevnění je třeba použít nýtů nebo šroubů, ale tak, aby nenarušily čitelnost registrační značky nebo nezměnily její jednotlivé znaky. Letmé uchycení těchto tabulek do nevhodných podkladů není souladné s právní úpravou a úmyslem zákonodárce.
41. V nyní posuzované věci je také podstatné, že se jednalo o vozidlo, u něhož provozovatel plánoval vyřazení z provozu. Proto z něj odstranil tabulky s registračními značkami. Chtěl je uložit do depozita u příslušného správního orgánu. Později si to však rozmyslel, pročť svému podřízenému Matěji Šírovi uložil, aby tyto tabulky s registračními značkami znovu upevnil na vozidlo. Právě v této souvislosti bylo dle názoru soudu (ve shodě s žalovaným) možné po žalobci jako řidiči spravedlivě požadovat, aby vozidlo před jízdou alespoň zběžně zkontroloval, zda je vše v pořádku. Samozřejmě nešlo jen o správnost upevnění tabulek registračních značek po jejich znovunamontování, ale o celkový technický stav vozidla, neboť jistě nebylo náhodou, že jeho provozovatel uvažoval o vyřazení vozidla z provozu (policisté při silniční kontrole mimo jiné zjistili sjeté zadní pneumatiky na vozidle, avšak tímto prohřeškem se dále nezabývali). U vozidla v pořádku vše evidentně nebylo, když během cesty následně obě registrační značky z vozidla upadly. Nemohl být k tomu jiný důvod, než jejich nedbalé připevnění. V posuzované věci nebyla prokázána nahodilá událost, ani nešlo o jízdu po komunikaci ve velmi špatném technickém stavu se značnými výmoly.
42. Odpovědnost za upadenou registrační značku nese řidič tehdy, pokud nezachoval potřebnou míru opatrnosti. Pokud by si v daném případě žalobce před jízdou tabulky s registračními značkami prohlédl, mohl při zachování rozumné míry opatrnosti

dovodit, že by mohlo dojít během jízdy k jejich upadnutí a ztrátě vzhledem k jejich nekvalitnímu upevnění (pokud byly upevněny tak, jak naznačil videozáznam předložený žalobcem). Ani svědci K. a H. se nevyjadřovali ke způsobu umístění či upevnění tabulek s registračními značkami, pouze sdělili, že je viděli na vozidle. Podle svědka Š. sice byly tabulky s registračními značkami umístěny či upevněny řádně, avšak v takovém případě by při jízdě po komunikaci v běžném technickém stavu neupadly obě současně. Upadnutí obou značek svědčí o tom, že nebyly řádně upevněny, což by ale žalobce odhalil, pokud by před jízdou věnoval vozidlu pozornost.

43. Soud vzal také v úvahu závěry NSS uvedené v jeho rozsudku ze dne 20. 9. 2016, č. j. 6 As 65/2016 – 31, z něhož mimo jiné vyplývá, že „z povahy věci je zřejmé, že vědomě kontrolovat přítomnost registračních značek na vozidle bude řidič zpravidla jen tehdy, pokud se vyskytne nějaká okolnost, která může založit důvodnou pochybnost, zda daná značka nebyla odmontována nebo neupadla. To proto, že s výjimkou oprav vozidla, či výměn registrační značky, tyto na vozidlech bývají zpravidla připevněny „jednou provždy“ po celou dobu provozování vozidla, a tudíž také v praxi není v běžných situacích zcela zřejmým pravidlem cílená kontrola jejich umístění, či dostatečné pevnosti jejich upevnění, před každou jednotlivou jízdou (na rozdíl např. od kontroly funkce světel či okenních stěračů). I když důsledně vzato, takovouto povinnost řidiče z právní úpravy dovodit lze. Nicméně přesto, či proto, je také vždy, v případě zjištění, že na řízeném vozidle absentuje registrační značka (což jako příp. důsledek běžného provozu vozidla může být jen zcela výjimečné), třeba okolnostem absence této značky, či značek a jejich zjištění věnovat náležitou pozornost, a to tím spíše, pokud má být z této skutečnosti dovozována odpovědnost za předmětný přestupek a specifikováno zavinění žalobce (nejde o odpovědnost „objektivní“).“
44. Ačkoliv ze shora provedené citace rozsudku NSS vyplývá, že v praxi není v běžných situacích pravidlem cílená kontrola umístění registračních značek či dostatečné pevnosti jejich upevnění před každou jednotlivou jízdou, přesto takovouto povinnost řidiče z právní úpravy dovodit lze. V tomto se nyní posuzovaný případ shoduje s případem řešeným v posledně citovaném rozsudku NSS, když žalobce vozidlo před jízdou ani zběžně nekontroloval, avšak v ostatním se skutkový stav již rozchází a citovaný rozsudek NSS nelze jako vhodné vodítko použít. V podstatě dnes již nelze zcela potvrdit ani argument Nejvyššího správního soudu o tom, že registrační značky bývají na vozidlech zpravidla připevněny „jednou provždy“ po celou dobu provozování vozidla. Dnes mnohem častěji než dříve dochází k demontáži těchto značek např. z důvodu dočasného vyřazení vozidla z provozu (z registru), aby z důvodu úspory nemuselo být například dočasně hrazeno povinné ručení za vozidlo (při takovém dočasném odstavení vozidla jsou jeho registrační značky dočasně uloženy v depozitu u příslušného správního orgánu). Právě v případě těchto manipulací s tabulkami registračních značek (jejich odmontování a nové namontování) lze počítat častěji s problémy při jejich novém umístění na vozidlo. Proto po takovém znovunamontování registračních značek na vozidlo by měl řidič minimálně před první jízdou zkontrolovat dostatečnou pevnost jejich nového upevnění.
45. Žalovaný věnoval v napadeném rozhodnutí velkou pozornost jak naplnění materiálního znaku přestupku, tak i zavinění žalobce. Žalobci bylo prokázáno zavinění ve formě nevědomé nedbalosti ve smyslu § 15 odst. 3 písm. b) přestupkového zákona. Žalobce sice nevěděl, že řídí vozidlo, na němž nejsou umístěny registrační značky (při jízdě

- odpadly), nicméně minimálně před jízdou měl a mohl zkontrolovat vozidlo nebo ověřit u svědků (dozvědět se), že se chystá řídit vozidlo, u něhož hrozí upadení tabulek registračních značek, což se následně i stalo. Minimálně tedy před první jízdou po znovunamontování registračních značek žalobce měl a mohl vozidlo zkontrolovat.
46. Nedbalost je možné obecně vymezit tak, že pachatel zanedbáním povinné opatrnosti způsobí nezamýšlený protiprávní následek. Posuzování nevědomé nedbalosti je závislé na konkrétní zjištěné situaci a dále na možnosti a povinnosti pachatele předvídat.
47. Pokud žalobce namítal nedostatek míry zavinění, a v této souvislosti i nedostatečnou společenskou škodlivost jeho jednání, pak soud jeho argumentaci nepřisvědčil. Míra jeho vlastního zavinění právě spočívala v tom, že před jízdou si skutečně vozidlo (a zejména pak registrační značky) nezkontroloval, ačkoliv toto vozidlo mělo být krátce předtím vyřazováno z provozu a tabulky registračních značek z něj byly po nějakou dobu odmontovány (viz výpověď svědka M. Š. a čestné prohlášení M. M., coby provozovatele vozidla, které žalobce nějak nerozporoval). Právě v souvislosti s tímto úmyslem k vyřazení vozidla z provozu a následným přehodnocením a znovuzavedením vozidla do provozu (odmontování a znovunamontování registračních značek na vozidlo), by bylo zcela logické, aby řidič před jízdou s takovým vozidlem zkontroloval správnost minimálně opětovného namontování registračních značek na vozidlo a dostatečnost jejich připevnění. To však žalobce neučinil a zanedbal povinnou opatrnost. Při jízdě s vozidlem po běžné komunikaci následně z vozidla odpadly obě tabulky s registračními značkami.
48. Žalobce dále v žalobě uváděl, že při zastavení policejní hlídkou a následné kontrole vozidla reagoval zcela přiměřeně dané situaci. Současně popřel, že by volba jeho obhajoby mohla být překombinovaná, a že by to mohlo mít vliv na právní hodnocení správního orgánu.
49. K posledně uvedenému krajský soud uvádí, že žalobce může zvolit jakoukoliv verzi obhajoby, je to jeho právo a nemůže být nikdy nucen k doznání. Pokud však žalobce v průběhu správního řízení mění skutkové verze příběhu, pak takové změny v tvrzení žalobce vzbuzují pochybnosti o důvěryhodnosti argumentace. Žalobci lze jistě přisvědčit v tom, že jeho reakce při zastavení policejní hlídkou a prováděné kontrole vozidla mohla být přiměřená dané situaci, když se dozvěděl, že řídí vozidlo bez registračních značek. Žalovaný také nijak nezpochybňoval tvrzení žalobce v souvislosti s jeho zastavením policejní hlídkou. Je zřejmé, že v takové situaci nemusí mít řidič ponětí o tom, kde by se mohly tyto registrační značky nacházet. Žalobce se nejprve domníval, že mu byly registrační značky z vozidla odcizeny, proto podal oznámení na neznámého pachatele, nicméně později v podaném odporu se snažil tuto svoji reakci vysvětlit. Z tohoto pohledu byla reakce žalobce přiměřená.
50. Žalobce dále namítal, že prvostupňový správní orgán byl povinen vyloučit se z projednávání tohoto přestupku, neboť již na počátku řízení konstatoval, že po přečtení podaného odporu žalobcem má pochybnosti. Žalobce totiž z toho dovodil, že další úkony správního orgánu nemohly směřovat ke zjištění skutečného stavu, nýbrž pouze ke zjištění stavu, jímž bude prokázáno spáchání přestupku žalobcem. Správní orgán si

současně „vytvořil“ důkazní prostředky, které založil do spisu a na jejich podkladech rozhodoval. Ani těmto námitkám nemohl krajský soud přisvědčit.

51. Sdělení správního orgánu, že má ve věci pochybnosti (v podaném odporu), představovalo v posuzované věci to, že je třeba provést dokazování a zjistit skutečný stav věci (§ 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „správní řád“). Rozhodné okolnosti bylo třeba v řízení osvědčit. Z uvedeného sdělení však v žádném případě nelze dovodit to, co činí žalobce, tedy že další prováděné úkony by měly směřovat pouze k prokázání spáchání přestupku žalobcem.
52. Podle § 14 odst. 1 správního řádu je důvodem vyloučení úřední osoby z projednávání věci důvodný předpoklad, že s ohledem na poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům lze pochybovat o její nepodjatosti. V takovém případě je úřední osoba vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit. V projednávané věci nic nenasvědčuje tomu, že by zde existovala důvodná pochybnost o nepodjatosti správního orgánu (a jeho úředních osob). Ostatně ani žalobce nikdy nevznesl námitku podjatosti správního orgánu či konkrétních úředních osob. Je zcela přirozenou součástí hodnocení důkazů, pokud správní orgán po přečtení odporu získá pochybnosti o věrohodnosti verze příběhu prezentované obviněným. Správní orgány však neustrnuly na tomto předběžném hodnocení. V souladu s § 50 odst. 3 správního řádu prvostupňový správní orgán vyhledával důkazy tak, aby zjistil veškeré rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného. V posuzované věci byly vyslechnuti 4 svědci, včetně těch, které navrhl žalobce. Prvostupňový správní orgán se zabýval i dalšími podklady pro rozhodnutí, které byly součástí odporu (blíže viz odůvodnění správních rozhodnutí).
53. Pokud jde o tvrzení, že si správní orgán vytvořil sám důkazní prostředky, pak žalobce neupřesnil, o jaké konkrétní důkazní prostředky se mělo jednat. Podle § 50 odst. 1 věty první správního řádu správní orgán opatřuje podklady pro vydání rozhodnutí. Jelikož správní orgán postupoval v intencích tohoto ustanovení, postupoval v souladu se zákonem. Podle § 51 odst. 1 správního řádu platí, že k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Z tohoto pohledu by býval byl jistě vhodným důkazním prostředkem ke zjištění stavu věci také vyšetřovací pokus s náhodně vybraným vozidlem, v jehož rámci byly nasazeny registrační značky tak, jak to předvedl svědek M. Š., jen byly nasazeny v běžné svislé poloze.
54. Žalobce dále namítal, že provedení vyšetřovacího pokusu bez účasti účastníků řízení je třeba negativně hodnotit v souvislosti s celkovým přístupem správního orgánu, který nezjišťoval řádně skutkový stav, neboť byl od počátku přesvědčen o tom, že na vozidle nebyly žádné registrační značky.
55. Krajský soud nepřisvědčil ani této argumentaci žalobce. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí jednoznačně shledal pochybení prvostupňového správního orgánu v tom, že o provedení vyšetřovacího pokusu mimo ústní jednání nevyrozuměl včas žalobce, a dále že o provedení tohoto vyšetřovacího pokusu nese-psal protokol. Podle § 51 odst. 2 správního řádu musí být účastníci včas vyrozuměni o provedení důkazů mimo ústní jednání, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Dle spisového materiálu

nevyplývá, že by ve věci hrozilo nebezpečí z prodlení. Za této situace měl být žalobce o provedení vyšetřovacího pokusu mimo ústní jednání předem vyrozuměn tak, aby mu bylo umožněno se jej případně zúčastnit. K tomu nedošlo. Podle § 18 odst. 1 správního řádu se o provedení důkazu mimo ústní jednání sepisuje protokol. Ani toto prvostupňový správní orgán nedodržel. Správní orgán tedy porušil § 51 odst. 2 a § 18 odst. 1 správního řádu, když žalobce o provedení vyšetřovacího pokusu mimo ústní jednání včas nevyrozuměl (šlo o dokazování mimo ústní jednání) a o provedení tohoto pokusu nese-psal protokol. Jelikož vyšetřovací pokus nebyl proveden v souladu se zákonem, šlo o nezákonně získaný důkaz, který nebylo možné v řízení použít. Žalovaný však shledal, že prvostupňový správní orgán tento důkaz použil pouze podpůrně, když samotný skutkový závěr o vině žalobce opřel především o ostatní provedené důkazy (fotografie pořízené při silniční kontrole a výpovědi svědků). Ve věci byl zjištěn řádně skutkový stav a nebylo zjištěno takové pochybení správního orgánu, jenž by mělo za následek vydání nezákonného rozhodnutí. Pokud jsou v odvolacím řízení zjištěny a napraveny vady v postupu prvostupňového správního orgánu, jde o legitimní postup žalovaného.

56. Žalobce také zmínil, že v evidenční kartě řidiče měl v době spáchání přestupku pouze 2 záznamy o přestupcích, ačkoliv žalovaný uvedl v bodě 51 odůvodnění svého rozhodnutí, že tam měl žalobce zapsány 3 přestupky. K tomu krajský soud uvádí, že uvedený bod 51 odůvodnění rozhodnutí žalovaného měl představovat polehčující okolnosti, tedy okolnosti svědčící ve prospěch žalobce a nikoliv k jeho tíži. Jako polehčující okolnost je zde právě uvedeno to, že žalobce dle evidenční karty řidiče spáchal poslední přestupek v roce 2015, tedy před více než 7 lety. Od té doby se přestupku nedopustil. To je pozitivní a bylo k tomu přihlédnuto. Vedle toho zde byla podána ještě informace o tom, že v evidenční kartě řidiče má žalobce zapsány „pouze 3 přestupky“. Ani z této formulace nelze dovodit přitěžující okolnost pro žalobce. Sdělení vyznívá jako pozitivní hodnocení chování žalobce, neboť žalobce páchá málo přestupků. A to i přesto, že by mělo jít jen o 2 záznamy přestupků (místo uvedených 3 přestupků), protože jeden záznam přestupku měl být zrušen soudem. Uvedeným hodnocením nedošlo u žalobce ke zkrácení na jeho právech.
57. Podle krajského soudu se žalovaný řádně vypořádal se všemi podanými odvolacími důvody a jeho rozhodnutí bylo vydáno v souladu s obecně závaznými právními předpisy.

V. Závěr a náklady řízení

58. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
59. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který

ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu nebyla jejich náhrada přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 31. října 2023

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně